

POSEL DOBRÝCH ZPRÁV

To, co vám chci vyprávět, jsem ještě nikdy předtím nevypravoval. Možná si na nějakou drobnost nevzpomenou a svůj příběh tím třeba i úplně pokazím, ale mějte se mnou v takovém případě prosím slitování, vím, že nejsem ve vypravování zrovna ten nejlepší.

Do nového bytu na Gončarovově ulici jsem se přestěhoval koncem srpna. Trochu jsem se tak sice vzdálil od školy, kam jsem v té době chodil, ale nevadilo mi to. Dosud mi stačilo jen ráno vyjít z domu, a jakmile jsem přešel ulici, stál jsem rovnou před školou. Teď jsem musel dojíždět dvě zastávky autobusem, ale nebylo to nic, na co bych si nezvykl.

Na co jsem si naopak zvykl opravdu hodně rychle, byly pravidelné grilovačky, které byly tuším jednou za čtvrt roku a pořádali je za barákem sousedé z našeho vchodu. Všichni jsme se totiž znali a táhli jsme za jeden provaz. Byly to úžasné chvíle, když jsme si v pátek po práci a po škole sedli, najedli se dobrého jídla, zasmáli se a vůbec jsme se parádně pobavili.

Bavil jsem se se všemi sousedy, dokonce i s malými holkami Šebestovými a paní Formánkovou. Nejlepší ale bylo, když se k nám přidal i pan Komárek. Bydlel hned pode mnou, přesto jsem nikdy neměl odvahu ho být jen na chvíli navštívit. Proč vám o něm ale vlastně vyprávím? Víte, on totiž pan Komárek měl takový zvláštní dar. Pokaždé, když někam přišel, přinesl s sebou něco pozitivního. Mohlo to být cokoliv, úryvek z básně, kterou četl někde v novinách, něco, co slyšel v rádiu, zkrátka cokoliv.

„Jestlipak víte, že zítra má celý den svítit sluníčko? Vždyť to je tak krásný!“ říkával třeba Nebo na jaře zase pro změnu: „Slyšeli jste, že na tom vysokém komíně u řeky je čapí hnízdo? Vždyť to je tak krásný!“ On vůbec u všeho zdůrazňoval, jak „je to tak krásný“. A měl pravdu. Vždycky nás nějakou takovou dobrou zprávou obdařil, nehledě na to, kdy jsme se s ním viděli. Jednou jsem se s ním třeba střetl na chodbě, šel jsem vynést odpadky a on se zrovna vracel z nákupu. A hned povídá: „To víš, Filipe, že té Karboně na rohu dělají novou fasádu? Chtějí, aby byla zase k světu. Bavil jsem se s prodavačkou a možná tam budou i záhonky. No není to krásný?“ Karbona byla samoobsluha, kam jsem jednu dobu sám docházel nakupovat. To, že ji chtějí konečně opravit, mě upřímně potěšilo. A to bylo něco, co dokázal skutečně jenom pan Komárek. Z každé zprávičky, co takhle předal, se člověk najednou cítil šťastně.

O to víc mě pak zasáhlo, když jsem se jednoho dne dozvěděl, že umřel. Pravda, měl už svá léta, ale vždycky působil tak vitálně a všechno, co dělal, dělal s chutí, a tak se mi asi ani nechťelo věřit, že by nás opustil takhle brzo. Za týden ho pochovali a já byl u toho. Ani jsem nevěděl, co si mám myslet. Grilovačky byly pořád, ale účast byla postupně menší a menší, až jsme se jednoho dne rozhodli, že tu nejbližší, která se měla konat co nevidět, zrušíme. Snažil jsem se najít si něco, co bych ten den mohl dělat, něco, do čeho bych mohl píchnout. Ale nic se mi sehnat nepovedlo. A tak jsem se nakonec pod vlivem vzpomínek, a tak trochu z nostalgie vydal na to samé místo, kde se všechny předchozí akce konaly. Přišel jsem na místo a čekal, že tam nikdo nebude. Mýlil jsem se.

Za barákem byl plácek a na něm malé pískoviště. Běžně tam nikdo nebyl, ale tentokrát, hrála si tam malá holka, ve které jsem poznal Markétku – dceru manželů Wernerových, kteří se po smrti pana Komárka nastěhovali do jeho bytu. Párkrát už jsem ji viděl a ona mě taky, prakticky jsme se znali, tak jsem šel k ní.

„Ahoj Markétko,“ pravil jsem tiše, abych ji nevystrašil. Rázem se otočila a usmála se.

„Dobrý den,“ řekla jasně a srozumitelně, jak ji to učili rodiče.

„Copak to tady děláš?“

„Dělám bábovičky.“

„Sama?“

„Jo. Chcete se přidat?“ usmála se sladce, jako med. Klekl jsem k ní. Podala mi fialovou formičku a instruovala mě, jak ji mám správně naplnit, aby se bábovička povedla. Tak jsem do rukou nabral mokrý písek (z toho jdou bábovičky nejlíp) a naplnil formičku tak, jak si přála. Pak jsem ji překlopil a ona na ni seshora poklepala. Potom pomalinku, jako kdyby byla kouzelník, formičku vzala a nadzdvihla ji. Písek utvořil pěknou a celistvou bábovičku.

„No super, povedla se!“ říkám já.

„Ještě jí něco chybí,“ zakroutila hlavou a začala se rozhlížet kolem sebe. Po chvíli hledání našla v trávě sedmikrásku, utrhla ji a zarazila její stonek doprostřed bábovičky. Pak se na mě podívala. A nevím proč. Asi myslela, že se mi její výtvar nelíbí, nebo co, ačkoliv se mi skutečně líbil.

„Copak, nelíbí se vám?“

„Ale kdepak, je to bezvadné,“ ujišťoval jsem ji hned. Zase se usmála.

„Ta kytička to fakt vylepšila,“ řekl jsem ještě.

„A takových kytiček tu teď bude víc. Maminka to říkala. Už se těším. Vy ne? Vždyť to tu bude tak krásný!“

Zarazil jsem se. Nevím, co se stalo, ale...

„... vždyť to je tak krásný...“

Najednou jsem měl dobrý pocit, radost mě zalila od hlavy až k patě. Byl jsem šťastný. Těch pár slůvek, ta dobrá zprávička, mě zničehonic postavily na nohy. Měl jsem radost z Markétky, z její bábovičky. Z toho, že venku svítí slunce. Že nebe je modré a bez mráčku. Víte, jestli jsem předtím nevěřil, že se člověk může znova narodit, tak toho dne se to změnilo.